

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **V. V. T.**, narozen X,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem X,
zastoupený advokátem JUDr. Štěpánem Svátkem,
sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2017, č. j. MV-97384-8/SO-2016,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 6. 2016, č. j. OAM-7522-5/ZM-2016. Tímto rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“)

bylo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, neboť žádost byla podána v době, kdy k jejímu podání nebyl žalobce jako účastník řízení oprávněn.

2. Žalobce namítá, že výrok napadeného rozhodnutí (míněno zjevně rozhodnutí ministerstva) je nezákonný, neboť použité ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců neuvádí výslovně „žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty“, a nelze je proto na řízení dle § 44a odst. 9 téhož zákona aplikovat. Žalobce sdělil ministerstvu důvod pro pozdní podání žádosti (opomenutí žalobcova zaměstnavatele), avšak ministerstvo žalobce nevyzvalo v souladu s § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, aby svá tvrzení prokázal. Postup ministerstva, který vydání usnesení o zastavení řízení předcházel, tak byl v rozporu se zákonem a žalovaný tuto vadu nezhojil.
3. Dále žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. V České republice sdílí společnou domácnost se svou manželkou (nar. X) a nezletilou dcerou (nar. X), které na území České republiky pobývají na základě povolení k trvalému pobytu. Žalovaný se odmítl zabývat negativním dopadem rozhodnutí do soukromé sféry žalobce, ač tak učinit měl, a zatížil tak napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
4. Podáním ze dne 28. 3. 2017 žalobce soudu předložil příslib dalšího zaměstnání vystavený dosavadním zaměstnavatelem a doklad o zajištění ubytování, včetně úředně ověřené kopie smlouvy o ubytování.
5. Žalovaná setrvala na názoru, že žalobce neprokázal existenci překážek nezávislých na jeho vůli, jež by mu bránily ve včasné podání žádosti, a dále poukázala na procesní charakter rozhodnutí ministerstva a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2015, č. j. 3 A 120/2013 – 55, v němž je vysloven názor, že dopad do soukromého a rodinného života nemůže být zkoumán v případě zastavení řízení z procesních důvodů. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Splnění procesních podmínek, rozsah soudního přezkumu a jednání soudu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
7. Ve věci samé rozhodl soud bez jednání, neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dokazování soud neprováděl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce měl na území České republiky povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 1. 7. 2015 do 30. 6. 2016. Dne 8. 6. 2016 podal u ministerstva žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 9 ve spojení s § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo řízení usnesením ze dne 16. 6. 2016, č. j. OAM-7522-5/ZM-2016,

zastavilo s odůvodněním, že žádost měla být podána nejdříve dne 2. 3. 2016, nejpozději však dne 31. 5. 2016, zatímco žalobce ji podal dne 8. 6. 2016, aniž pozdní podání žádosti jakkoli odůvodnil. Rozhodnutí ministerstva bylo žalobci doručeno dne 20. 6. 2016.

9. Dne 27. 6. 2016 podal žalobce proti rozhodnutí ministerstva odvolání, v němž uvedl: „Vzhledem k plnění pracovních povinností jsem bohužel nevnímal dostatečně zřetelně plynoucí lhůtu pro podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty a tím došlo k mírnému zdržení z mé strany a formálnímu pochybení. Žádám tedy v tomto případě o odstranění tvrdosti zákona, jelikož v České republice pobývám již dlouhodobě (od 16. 6. 2008), mám zde stále zaměstnání a zájem setrvat i se svojí rodinou nadále“. Dne 9. 11. 2016 bylo ministerstvu doručeno doplnění odvolání zpracované zástupcem žalobce, jež se obsahově kryje s žalobními body a pouze doplňuje, že v minulosti primárně vyřizoval žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k pobytu jeho zaměstnavatel a ministerstvo nezkoumalo případnou míru zavinění prodlení ze strany zaměstnavatele. Žalobce v odvolacím řízení předložil pracovní hodnocení, dle něhož se stal nepostradatelným pracovníkem ve svařovně, rodný list dcery, oddací list, kopie průkazek povolení k trvalému pobytu manželky a dcery a fotografie dokládající rodinné soužití.
10. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Konstatovala, že pozdní podání žádosti nebylo nijak odůvodněno, proto žalobce nemohl být ministerstvem vyzván k prokázání takových důvodů. Důvod uvedený v odvolání nelze považovat za skutečnost na vůli žalobce nezávislou, nadto není doloženo, že by zaměstnavatel předcházející žádosti skutečně místo žalobce podával. Institut odstranění tvrdosti zákona není v zákoně o pobytu cizinců uveden, proto jej žalovaná nemohla využít.

Posouzení žaloby soudem

11. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je cizinec povinen podat nejdříve 120 a nejpozději 30 dnů před uplynutím její platnosti.
12. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.
13. Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.
14. Soud nejprve posoudil námitku zpochybňující zákonnost postupu před vydáním

prvostupňového rozhodnutí, ohledně něhož žalobce v odvolání namítal, že jej mělo ministerstvo vyzvat k prokázání jeho tvrzení.

15. V projednávané věci není sporu o tom, že zákonem stanovené období pro řádné podání žádosti končilo dnem 31. 5. 2016 a že žádost byla podána po uplynutí této lhůty. Okolnost zmiňovaná žalobcem, že se tak stalo pouhých 8 dnů po zákonném termínu a stále ještě v době platnosti zaměstnanecké karty, je s ohledem na znění § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců bez významu.
16. Žalobce dále uvedl, že důvody zmeškání lhůty správnímu orgánu I. stupně sdělil, a to již v rámci samotného podání, aniž by toto tvrzení blíže konkretizoval a doložil. Ze samotné žádosti ani z jiných částí správního spisu není zřejmé, že by žalobce ministerstvu před vydáním jeho rozhodnutí sdělil jakékoli důvody, pro které nedodržel zákonem stanovenou lhůtu. Stalo se tak prokazatelně teprve v rámci odvolání doručeného ministerstvu dne 27. 6. 2016. Nepostupoval-li žalobce podle § 47 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců, tedy nesdělil-li důvody prodlení nejpozději při podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, pak se ani ministerstvo nemohlo logicky zabývat posouzením, zda skutečně existovaly překážky, které žalobci bránily podat žádost i po zákonem stanovené lhůtě (avšak nejpozději do 5 pracovních dnů od odpadnutí překážky). Soud tudíž přisvědčuje žalované, že ministerstvo nemělo povinnost vyzvat žalobce k prokázání důvodů zmeškání lhůty k podání žádosti, neboť žalobce žádné takové důvody neuvedl. Účelem výzvy podle § 47 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců není zjišťovat či doplňovat v žádosti neuvedené důvody zmeškání lhůty, nýbrž směřuje výhradně k označení nebo předložení důkazních prostředků sloužících k prokázání již (nejpozději při podání žádosti) uvedených důvodů prodlení účastníka řízení. Řízení předcházející vydání prvostupňového rozhodnutí tedy netrpí žalobcem vytýkanou vadou a žalobní bod je nedůvodný.
17. Další námitka se týká výrokové části rozhodnutí ministerstva; dle názoru žalobce nelze použít důvod pro zastavení řízení uvedený v § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení užívá pouze pojem *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu*, zatímco řízení se v dané věci vedlo o *žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty* dle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Soud však názor predestřený žalobcem nesdílí. V tomto směru lze odkázat na ustanovení § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se zaměstnaneckou kartou rozumí *povolení k dlouhodobému pobytu* opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva. Nemůže být proto pochyb o tom, že zaměstnanecká karta je jednou z forem pobytového oprávnění, jež se řadí mezi povolení k dlouhodobému pobytu cizince. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je tedy vždy žádostí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Z rozhodnutí ministerstva i žalovaného je patrné, co bylo předmětem řízení, a odkaz na použitá ustanovení právních předpisů je přiléhavý. Žalobce se tedy mýlí, pokud tvrdí, že v případě žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty nelze postupovat podle ustanovení o zastavení řízení uvedeného v § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobní bod není důvodný.
18. A konečně, žalobce argumentuje tak, že napadené rozhodnutí vyvolá závažné dopady do jeho soukromého a rodinného života, a přestože jde o rozhodnutí procesní povahy, svým významem se blíží meritornímu rozhodnutí, a proto správní orgány měly v souladu se

zásadou přiměřenosti rozhodnutí námitky žalobce přezkoumat.

19. Jakkoli soud v osobní rovině rozumí žalobci, který se domnívá, že správní orgány měly přistoupit k odstranění tvrdosti zákona a žádost o prodloužení pobytového oprávnění meritorně posoudit, z právního hlediska tomu tak není. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) setrvale judikuje, že správní orgány jsou povinny zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince jen v případech, kdy to zákon o pobytu cizinců výslovně předpokládá, a v případech, kdy tato povinnost plyne z mezinárodněprávních závazků České republiky. Avšak pokud nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele nepřichází v úvahu, jelikož zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy a o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 9 Azs 284/2017 – 27, bod 8 a násl.; ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 5/2019 – 27, bod 15 a násl. a tam cit. rozhodnutí NSS).
20. Za této situace nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že správní orgány měly povinnost zkoumat, zda zastavení řízení nepřiměřeně nezasáhne do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný tento závěr vyjádřil již v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela přiléhavě a v souladu s aktuální judikaturou správních soudů. Pokud se žalobce dožadoval aplikace opatření k odstranění tvrdosti zákona, soud k tomu uvádí, že správní orgány zásadně nemohou postupovat jinak, než důsledně v souladu se zákonem a v jeho mezích, tudíž nejsou oprávněny postupovat zákonem nepředvídaným způsobem. Je to právě a jen žalobce, kdo projevil liknavost a nepozornost, jestliže se spoléhal, že za něj jeho zákonnou povinnost splní jeho zaměstnavatel (bez ohledu na to, zda tak činil i v minulosti, či nikoliv). Lze ostatně odkázat na rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 Azs 335/2016 – 35, ze kterého plyne, že „*i ve správním právu platí v určité míře klasická právní zásada vigilantibus iura scripta sunt (tj. práva náleží bdělým)*“. Uvedený žalobní bod je nedůvodný.
21. Nad rámec nezbytně nutného odůvodnění soud dodává, že pokud tomu je skutečně tak, jak tvrdí žalobce, a sice že žije se svou manželkou a nezletilou dcerou, které mají platné povolení k trvalému pobytu na území, jistě bylo jeho právem např. podat žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití s manželkou [§ 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců], popř. povolení trvalého pobytu z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele [§ 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců].

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. dubna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu